

U s n e s e n í

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Petrákové a soudkyň JUDr. Lenky Vinklárkové a JUDr. Markéty Wildové ve věci žalobce: **Alois D.**, obchodní jméno Consult Agency, IČ: 43083218 se sídlem v Praze 6, Na Rozdílu 30, zastoupeného JUDr. Josefem Vrabcem, advokátem Advokátní kanceláře v Dobřichovicích, Jiráskova 378 proti žalované: **RECOOP TOUR, a.s.**, IČ: 00253154, se sídlem v Praze 6, Evropská 15, zastoupené JUDr. Evou Kouřilovou, advokátkou Advokátní kanceláře v Praze 4, Kloboukova 81, **o zaplacení 92.712,- Kč s příslušenstvím**, k odvolání žalobce proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6, č.j. 4C 251/2007 – 86

t a k t o :

Usnesení soudu I. stupně **se z r u š u j e** a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í

Usnesením ze dne 24.7.2008 soud I. stupně zastavil řízení a žalobci uložil povinnost zaplatit žalované náklady soudního řízení ve výši 23.243,- Kč do tří dnů od právní moci usnesení k rukám její advokátky. Rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobce ve věci uplatňuje nárok na zaplacení částky 92.712,- Kč z titulu smlouvy o dílo ze dne 25.10.1994, uzavřené mezi účastníky. S ohledem na to, že předmětná věc spadala do pravomoci obecných soudů, byla tato část nároku žalobce z řízení původně vedeného před Městským soudem v Praze usnesením tohoto soudu ze dne 24.4.2007 č.j. 39Cm 63/2006 – 50 vyloučena k samostatnému projednání. Soud I. stupně poté dospěl k závěru, že námitka litispendence vznesená žalovanou je důvodná. S poukazem na ust. § 83 o.s.ř. uvedl, že ze spisu 37Cm 143/2002 (zřejmě Městského soudu v Praze), konkrétně z rozsudku z 3.6.2003, zjistil, že u Městského soudu (zřejmě v Praze), „probíhá žaloba na zaplacení“ částky 1,549.849,62 Kč s příslušenstvím mezi týmiž účastníky ve shodném postavení, mimo jiné „ze smlouvy o dílo ze dne 25. října 1994“. Z usnesení Vrchního soudu v Praze z 27.12.2005 č.j. 4Cmo 119/2004 – 114 zjistil, že ve věci téhož žalobce proti témuž žalovanému byl výše označený rozsudek Městského soudu v Praze zrušen a věc byla tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení, odvolací soud v odůvodnění tohoto usnesení vychází ze smlouvy o dílo, která byla uzavřena dne 25. října 1994 mezi žalovaným jako objednatelem a žalobcem. Soud I. stupně uzavřel, že vzhledem k tomu, že bylo zjištěno, že u Městského soudu v Praze probíhá řízení o zaplacení částky 1,549.849,62 Kč s přísl. mezi týmiž účastníky, „kde předmětem tohoto sporu je nárok vyplývající mimo jiné ze smlouvy o dílo, která byla uzavřena dne 25. října 1994“, a u něho probíhá řízení, „vyplývající rovněž z předmětné smlouvy z 25. října 1994“, ve smyslu ust. § 104 odst. 1 o.s.ř. je třeba řízení zastavit, neboť skutečnost, že řízení o původním návrhu neskončilo, brání tomu, aby o tomto dalším návrhu na zaplacení částky 92.712,- Kč mohl soud rozhodnout. O náhradě nákladů řízení soud I. stupně rozhodl podle ust. § 146 odst. 2, věta první o.s.ř.

Proti usnesení podal odvolání žalobce. Vytkl soudu I. stupně, že jeho rozhodnutí vychází pouze z jevového odrazu, povrchně zjištěného, nejdoucího do podstaty problému, neboť v řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 37Cm 143/2002 se neřeší nárok uplatněný v tomto řízení. V řízení vedeném před Městským soudem v Praze jako soudem I. stupně uplatnil žalobce vůči žalované nárok ze dvou právních důvodů, ze smlouvy o dílo z 25. října 1994 a ze smlouvy o odborné pomoci z 10.4.1997. Již v žalobě však uvádí, že prvý z dluhu považuje za zaplacený a že žádné nároky z něj v tomto řízení neuplatňuje. Celé řízení vedené u Městského soudu v Praze jako soudu I. stupně se tak týká nároku ze smlouvy o odborné pomoci z 10.4.2007. Závěry soudu I. stupně o překážce litispendence jsou proto vadné. Žalobce navrhl, aby odvolací soud zrušil usnesení soudu I. stupně a vrátil věc soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k odvolání navrhla potvrzení usnesení soudu I. stupně jako věcně správného s tím, že ve věci sp.zn. 37Cm 143/2002 vedené u Městského soudu v Praze žalobce uplatnil nárok na finanční plnění, které opírá též o smlouvu ze dne 25.10.1994, sám také trval na tom, aby touto smlouvou byl proveden důkaz. Jak Městský soud v Praze jako soud I. stupně, tak Vrchní soud v Praze jako soud odvolací hodnotí věc tak, že je zřejmé, že nárok vyplývající ze smlouvy z 25.10.1994 byl součástí důkazního řízení a posouzení věci. Řízení v této věci přitom dosud není skončeno.

Odvolací soud po zjištění, že odvolání žalobce bylo uplatněno včas, naplňuje požadavky ust. § 205 odst. 1 o.s.ř. a obsahuje odvolací důvod stanovený v ust. § 205 odst. 2 písm. g) o.s.ř., projednal odvolání při jednání (ust. § 214 odst.1 o.s.ř.) a přezkoumal správnost rozhodnutí soudu I. stupně i řízení, které předcházelo jeho vydání (ust. § 212, § 212a o.s.ř.). Dospěl k závěru, že nemá podmínky pro konečné rozhodnutí v této věci, neboť usnesení soudu I. stupně trpí takovými vadami, které způsobují jeho nepřezkoumatelnost.

Soud I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvádí, jaká zjištění získal ze spisu Městského soudu v Praze sp.zn. 37Cm 143/2003, respektive z rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp.zn. 4Cmo 119/2004 (které by mělo být zřejmě obsahem téhož spisu), z obsahu spisu ovšem neplyne, že by těmito listinami provedl důkaz, a mohl na nich tak založit svá zjištění. Především ovšem soud I. stupně nevysvětluje, jak dospěl k závěru o překážce věci zahájené (ust. § 83 o.s.ř.), na němž staví své rozhodnutí. Jeho *zjištění*, „že u Městského soudu probíhá žaloba na zaplacení částky 1,549.849,62 Kč s přísl.... mimo jiné ze smlouvy o dílo ze dne 25. října 1994“ či *zjištění*, že rozhodnutí odvolacího soudu, jímž bylo rozhodnutí soudu I. stupně v obchodní věci zrušeno, vychází ze smlouvy o dílo, která byla uzavřena dne 25. října 1994 mezi žalovaným jako objednatel a žalobcem, jsou natolik nekonkrétní, že na jejich základě nelze správnost rozhodnutí soudu I. stupně posoudit. Pokud soud I. stupně skutečně zastává názor, že pouhý fakt, že určité právo je odvozováno z obsahu určité smlouvy, svědčí o tom, že se jedná o právo totožné s jakýmkoli jiným právem, odvozovaným od obsahu téže smlouvy, je jeho závěr nesprávný. S ohledem na komplikovanost věci bude třeba postavit bez dalšího najisto, jaký nárok je žalobcem uplatňován v kterém ze dvou sporných řízení, zda se skutečně jedná o nárok totožný, tedy nejen plynoucí z ujednání téže smlouvy, ale o nárok založený na stejném právním důvodu. Teprve poté bude možné posoudit, zda řízení v této věci brání překážka litispendence, tedy překážka řízení zahájeného, která, jak soud I. stupně správně konstatuje, by byla vskutku neodstranitelnou překážkou řízení. Pro zaujetí takového závěru však bude nezbytné, aby soud I. stupně provedl důkaz spisem Městského soudu v Praze, sp.zn. 37Cm 143/2002 a teprve na základě z něj zjištěných poznatků posoudil, zda tomuto řízení překážka litispendence skutečně brání. Bude na něm, aby v takovém případě své

závěry jasně a výslovně zdůvodnil tak, aby odůvodnění jeho rozhodnutí bylo případně schopno přezkumu.

S ohledem na výše uvedené odvolacímu soudu nezbylo, než usnesení soudu I. stupně ve smyslu ust. § 219a odst. 1 písm. b) o.s.ř. zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, v němž se bude soud I. stupně řídit na názory odvolacího soudu uvedenými výše.

Proti tomuto usnesení **n e n í** dovolání přípustné.

V Praze dne 23. února 2009

JUDr. Ludmila Petráková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kasimírová

